

Editorial

Despre iubirea vrăjmașilor

„Precum voiți să vă faceți vouă oamenii,
faceți-le și voi asemenea” (Luca 6, 31)

Versetul de mai sus este numit „legea de aur” a moralei creștine. El se află cuprins în Predica de pe munte și apare la fel și în Evanghelia după Matei (7, 12), rezumând întreaga învățătură a lui Hristos din Noul Testament.

Aceste cuvinte nu sunt greu de înțeles, ci simple, simple ca Adevărul! Ele se potrivesc cu oricine le citește sau le aude, fiind ușor de înțeles pentru toți. Nu e nevoie de licențe și doctorate în nici o disciplină, nici măcar în teologie, ca să fie pe înțeles. Sunt pe măsura învățatului, ca și pe a analfabetului. Nimeni nu s-ar putea plânge că sunt grele, că nu sunt pentru mintea lui. Spre a le înțelege, nu avem nevoie decât de o minte sănătoasă. Căci toți știm ce vrem să ne facă nouă oamenii.

Vrem să ne urască? Vrem să ne facă rău? Vrem să ne vorbească de rău? Vrem să ne pârască? Vrem să ne târască prin tribunale? Niciodată! Toți vrem ca oamenii să ne facă numai bine. Vrem să fim iubiți. Vrem să fim ajutați. Cuvântul Mântuitorului are

în vedere atât de mult interesele noastre, încât nu e posibil să nu le înțelegem și pe ale altora, așa cum le înțelegem pe ale noastre. Ne ia pe noi înșine drept măsură a modului cum trebuie să ne purtăm cu altul. Cum vrem să se poarte alții cu noi, așa să ne purtăm și noi cu dânsii.

Mântuitorul a adus în lume noutatea iubirii. Sfatul acesta e de fapt o altă formă de exprimare a unui alt principiu: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 19, 19; 22, 39; Romani 13, 9; Galateni 5, 14). De aceea a zis: „Poruncă nouă vă dau vouă: să vă iubiți unii pe alții, precum v-am iubit și Eu pe voi” (Ioan 13, 34).

Dar de ce era porunca aceasta nouă? Era nouă fiindcă în Vechiul Testament nu era tot așa. Mântuitorul Însuși precizează: „Ați auzit că s-a zis: să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău” (Matei 5, 43). Iisus face un pas mai departe decât preceptul din Vechiul Testament, ridicându-l cu o treaptă mai sus, căci zice: „Nu numai să iubiți pe cei ce vă iubesc, dar să iubiți chiar pe vrăjmașii voștri, să binecuvântați pe cei ce vă blestemă, să faceți bine celor ce vă urăsc și să vă rugați pentru cei ce vă nedreptățesc și vă prigonesc (Matei 5, 44),

Trebuie să recunoaștem că nu e un sfat ușor de urmat și că ne pune la mare încercare. Teoretic, îl înțelegem și chiar îl admitem, dar, când e vorba de pus în practică, ni se pare, dacă nu imposibil, cel puțin nedrept. Să nu luăm lucrurile ușor și să nu trecem pe lângă acestea ca și cum ar fi bune, dar nu pentru noi. Suntem aici în fața unui: ori-ori! Ori facem precum ne învață Iisus și suntem creștini, ori nu facem, și nu suntem creștini.

Aceasta ar trebui să ne dea foarte mult de gândit. Dacă înțelegem și admitem că Iisus a venit să îndrepte lumea, s-o facă mai bună, s-o schimbe din adâncuri, să schimbe adică adâncurile inimilor, atunci n-o putea face decât recomandând ceea ce a recomandat. Numai așa se poate. Vrem să-L ascultăm? Vrem să devenim oameni noi sau îi admirăm teoretic învățătura, dar rămânem la omul vechi?

După toate semnele, ne aflăm cam în situația din urmă. De aceea, lumea mai arată încă așa cum arată. Nu alții, nu cei care nu-L admit sau nu cred în Iisus îi împiedică împlinirea visului Său de transformare a omenirii, ci în primul rând cei care se zic „ai Lui”, creștinii. Atâta vreme cât nu ne vom reconsidera părerea și practica vieții cu privire la acest precept, al iubirii, nu sunt șanse

reale de biruință a creștinismului în noi. De altfel, de aceea au și apărut prin Apus unele așa-zise curente care afirmă că ne aflăm deja într-o „eră post-creștină”, în care creștinismul a fost uitat, trădat, lăsat în urmă, demodat. Creștinii vor îndreptați sau vor dezice aceste afirmații?

Mântuitorul își și demonstrează sfatul pe care îl dă, adică acela de a nu răsplăti răul cu rău. Așa face și Dumnezeu, spune El: „Căci El poruncește

soarelui Său să răsară și peste cei răi, și peste cei buni, și dă ploaie și peste cei drepti, și peste cei nedrepti”. Și din nou accentuează diferența în care trebuie să se situeze creștinii, și nu pur și simplu pentru că așa vrea El, Învățătorul, ci pentru că așa e logic, dacă vrem să intrăm în modul divin de gândire. Și iată demonstrația: „Căci de iubiți pe cei ce vă iubesc, ce plată vi se cuvine? Au nu fac tot așa și vameșii? de urați sănătate numai prietenilor voștri, ce lucru mare faceți? Au nu și păgânii fac așa?” (Matei 5, 46-47).

Dragostea ta îl bucură pe cel ce te iubește, dar acela crede că i se cuvine, pe când dragostea care ar răsplăti vrăjmașia ar pune altfel problema. Cel pe care-l iubești când te urăște nu te va putea urî mai mult și, încetul cu încetul, își va modifica și el sentimentele. Cel puțin când avem în vedere oameni normali. Așa că dreptatea e de partea Mântuitorului și a poruncii Sale, cu adevărat noi. Porunca sa e logică prin adâncimea ei, nu prin aparența de echivalență pe care o stabilea Legea Veche.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să fim capabili să ne iubim vrăjmașii, prin harul Său! Și dacă nu reușim încă să-i iubim, măcar să nu-i urâm! Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminică a XIX-a după Rusalii, Sf. Ev. Luca 6, 31-36, 1 octombrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Cuprins

Biruința morții!	p. 2
Poezie creștină	p. 3
Biseriță	p. 5
File de Sinaxar	p. 6
Pilda semănătorului	p. 6
Vindecarea tânărului din ținutul Gherghesenilor	p. 8
„Să nu ucizi”	p. 9
Sfântul Martir Constantin Vodă Brâncoveanu	p. 11
Învieria fiicei lui Iair	p. 12

Biruința morții!

„Iar când S-a apropiat de poarta cetății, iată scoteau un mort, singurul copil al mamei sale, și ea era văduvă, iar mulțime mare din cetate era cu ea. Și, văzând-o Domnul, I s-a făcut milă de ea și i-a zis: Nu plânge!” (Luca 7, 12-13).

Dintru început, trebuie precizat că Mântuitorul săvârșește această minune fără să fi fost rugat de cineva, să-l readucă pe cel mort la viață, ci o face din inițiativă proprie. Fiul lui Dumnezeu, devenit și Fiu al Fecioarei, îl întâlnește pe fiul văduvei și devine un fel de burete pentru lacrimile acesteia și viață pentru fiul ei cel mort. Cel ce adormise era dus la mormânt cu alai

mare, dar în drumul spre mormânt el întâlnește pe Domnul Hristos, Cel ce este Viața și Învierea, Biruitorul morții și al stricăciunii, în care noi viem, trăim, ne mișcăm și suntem. El aduce pe omul cel cuprins de moarte la starea inițială și eliberează trupul de limitele morții. Se milostivește de văduvă, și pentru a-i opri lacrimile îi poruncește: „Nu plânge!”; și îndată cauza lacrimilor sale a fost alungată.

Precum această femeie văduvă plângea pe fiul său, pe care îl ducea la groapă, la fel și maica noastră, Biserica, plânge pentru noi,

și mijlocește pentru toți, precum văduva pentru fiul său. Ea este cea care suferă atunci când își vede fiii pierind din cauza păcatelor de moarte. Suntem inimă din inima sa, pentru că suntem „mădularele trupului Lui, din carnea Lui și din oasele Lui”(Ef. 5, 30). Dacă cucernica maică se tânguiește pentru noi, mulțimea și toată lumea să se tânguiască împreună pentru această bună maică, ce plânge pentru noi. Astfel, la înmormântare, ne vom ridica și vom fi eliberați din mormânt, iar cei ce participă la înmormântare vor sta neclintiți, și se vor înfricoșa și vor lauda pe Domnul, Care ne-a ajutat să biruim moartea.

Mântuitorul Hristos l-a înălțat pe cel care se cobora în mormânt. Cum a făcut aceasta? Sf. Evanghelie mărturisește aceasta clar: „s-a

atins de sicriu și a zis: Tinere, ție îți zic, scoală-te”. De ce nu a fost de ajuns un singur cuvânt pentru a-l învia pe cel ce zăcea mort, ci a fost nevoie să atingă și mormântul? Pentru ca noi să învățăm că Trupul cel sfânt al lui Hristos, Trupul Cuvântului, este

Trupul Vieții, Care a fost îmbrăcat cu puterea Sa. Așa cum fierul care se atinge de foc, devine foc, așa și Trupul lui Hristos, pentru că este Trupul Fiului, devine viață și de-viață-dătător. Să afle toată făptura și să mărturisească că Domnul Hristos este Dumnezeu, deși s-a arătat sub chipul nostru.

El a dovedit puterea și slava dumnezeiască de nenumărate ori și în diverse chipuri. A alungat bolile, a izgonit duhurile necurate, a dat orbilor vedere și a alungat moartea din trupurile oamenilor, moarte care a asuprit omenirea încă de la Adam. Învierea fiului văduvei din Nain să fie mărturisită ca semn dumnezeiesc, pentru care gurile oamenilor să se umple de laudă.

Fie ca Domnul nostru Iisus Hristos să Se atingă și de noi, și să ne mântuiască de lucrarea morții ce se săvârșește în mădularele noastre, și să ne unească cu Sine întru asemănarea Sa!

Pr. prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica a XX-a după Rusalii,
Învierea fiului văduvei din Nain, Sf. Ev. Luca 7,
11-16, 8 octombrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

Poezie creștină

În cetatea Galileea (Paneada),
Toma (Geamănul) s-a născut
Și-ntr-o familie de pescari
Simpli, în credință a crescut.

Auzind propovăduirea
Domnului Iisus Hristos,
Când prin sate și cetăți umbla,
S-a apropiat de El bucuros.

Văzându-i minunile,
Cu osândie după El umbla,
Că, sorbind cu nesaț cuvintele,
Cu mare bucurie îl urma.

În ceata celor 12 Apostoli,
Și Toma a fost rânduit,
Că de această mare cinste
Și Sfântul s-a învrednicit.

A fost mereu în preajma Învățătorului,
Cât pe pământ a propovăduit
Și până la mântuitoarele patimi,
Peste tot și Toma L-a însoțit.

După Învierea Domnului,
În credință, mai mult a sporit,
După ce în a opta zi,
Coasta și palmele Lui a pipăit.

Deși, pare că e necredincios,
El vine să îndepărteze
Ultimele rămășițe de îndoială,
Ale scepticilor și să le anihileze.

Poate din curiozitatea
Specific omenească,
Din cauza neputinței noastre
Omul poate să se îndoiască.

„Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui
Semnul cuielei, și dacă nu voi pune
Degetul meu în coasta Lui,
Nu voi crede” a început a spune.

Toma nu putea înțelege,
Cum ar putea un om străpuns,
Să învieze cu trupul acela,
Care la atâtea chinuri a fost supus.

Când, prin ușile încuiate,
Domnul Iisus la Apostoli a intrat:
„Pace vouă!” Și cu glasul blând,
Direct lui Toma i s-a adresat:

„Adu degetul tău și-l pune în coasta Mea
Și nu fi necredincios, ci credincios.”
„Domnul meu și Dumnezeuul meu!”
A strigat Toma, atât de bucuros.

E primul care a văzut dumnezeirea,
Când „osul dumnezeiesc” a atins
Și o bucurie fără margini,
Pe Apostolul Toma l-a cuprins.

Bunul Dumnezeu a rânduit,
Când Domnul întâi S-a arătat,
Ca Toma să nu fie prezent,
Dar a fost binecuvântat

Să se întărească în credință
Și nouă să ne adeverească
Adevărata înviere a Domnului,
Prin care să ne mântuiască.

Pentru a-l încredința pe Toma
Că natura umană nu a fost desființată
Prin Înviere, Se arată și a opta zi
Și îndoiala lui Toma a fost spulberată.

Interesant este că între Apostoli,
Toma este mereu întârziat
Tocmai pentru a pipăi urmele
Cuielei, prin care a certificat

Nu doar pentru Apostoli, ci pentru
Toată omenirea ce nu L-a cunoscut,
Când Domnul Hristos a zis Apostolilor:
„Fericiți cei ce nu au văzut și au crezut”!

Mai mare bucurie pentru noi
Nu poate să fie, decât să fim încredințați,
Că Domnul Hristos a înviat
Pentru noi, cei ce suntem vinovați.

Să ne rugăm lui Dumnezeu,
Ca să ne dăruiască „necredința”
Lui Toma, ca să putem cu toții
Să strigăm cu toată ființa:

„Domnul meu și Dumnezeuul meu”,
Recunoscându-L ca Domn și Dumnezeu
Pe Iisus Hristos și Căruia
Să ne încredințăm mereu.

Tot prin pronie divină,
Apostolul Toma n-a fost prezent
Nici la înmormântarea Maicii Domnului
Și doar el a fost absent,

Dar, când a fost ridicată la ceruri,
Apostolul Toma s-a învrednicit
S-o vadă, și spre încredințare,
Fecioara Maria, brăul i l-a dăruit.

Ajuns la Ierusalim, el a cerut
Ca mormântul să fie deschis,
Dar spre surprinderea tuturor,
L-au văzut gol și s-au convins,

Că Sfânta Fecioară a urcat
La cer cu trupul, că nu s-ar fi putut,
Să fie supus stricăciunii, acel trup,
Care-a purtat pe Cel-Neîncăput.

Sfinții Apostoli au tras la sorți,
Fiecare unde să propovăduiască
După „Înălțarea Domnului”
Și Cuvântul Evangheliei să răspândească.

Sfântului Toma i-au căzut sorții,
Ca în India să propovăduiască;
Domnul Iisus în vedenie i S-a arătat,
Întărindu-l să îndrăznească,

Chiar de era trimis la popoare
Sălbatice, Domnul i-a poruncit,
Să meargă, că îl va însoți permanent
Așa după cum i-a făgăduit.

Tocmai atunci, Împăratul Indiei,
Voia ca un palat să construiască,
Trimițând și-n Palestina,
Ca meșteri înțelepți să găsească.

Lui Toma, Domnul i-a poruncit
Ca în piața Indiei să meargă,
Unde pe Avan l-a întâlnit
Și au reușit să se înțeleagă.

Toma a confirmat că el face
Palate, ca cele de împărat cerute
Și cei doi, urcându-se în corabie,
Au ajuns în India destul de iute.

Dumitra Groza

Sursă foto: doxologia.ro

Ajungând la o cetate, sunete
De orgă și trâmbițe au auzit,
Că împăratul își mărita o fată
Și pe toți la nuntă i-a poftit.

La masă, cel ce turna vin,
Pe Sfântul Toma l-a palmuit
Fără un motiv întemeiat,
Pentru că Apostolul nu s-a veselit.

El i-a prezis că va fi adusă de un câine,
Mâna celui ce pe nedrept l-a lovit
Și ducându-se acesta la fântână,
Un leu venind, instantaneu, l-a pedepsit.

Omul a fost sfâșiat de câini,
Iar un câine mare, negru, a adus
Mâna dreaptă a servitorului
Și în mijlocul mesenilor mâna a pus.

Când cei ce fuseseră de față,
Mâna dreaptă au văzut
Și-l auziseră pe Sfântul Toma,
Mâna servitorului au recunoscut.

Oamenii s-au speriat de moarte,
Văzând că pe loc s-a adeverit
Și s-a petrecut cu rapiditate,
Ceea ce Apostolul Toma a profețit.

Împăratul a rămas surprins
De ceea ce s-a întâmplat
Și pe Sfântul Apostol Toma,
Pentru asta l-a admirat.

După terminarea petrecerii,
Împăratul la el a chemat
Pe Toma, și să binecuvânteze
Pe cei doi tineri l-a rugat.

Sfântul Apostol Toma,
În camera tinerilor a intrat;
Le-a spus despre păstrarea fecioriei,
Pentru ei s-a rugat, și, i-a binecuvântat.

Dimineața, împăratul a descoperit,
Că tinerii au dormit separat;
Foarte tare el s-a mâhnit
Și a dedus că străinul era vinovat.

Tinerii au recunoscut,
Că împreună au hotărât
Ca să își păstreze fecioria,
Iar împăratul, pe Toma, l-a urât.

A trimis ostași să-l prindă,
Dar pe cei doi nu i-au mai găsit,
Că din cetate cu corabia, au plecat
Și la împăratul Indiei au sosit.

S-a bucurat mult Gundafor,
Că Avan, un zidar înțelept i-a adus;
Au stabilit unde va fi palatul
Și mult aur în față le-a pus.

Pentru a-l încredința pe împărat,
L-a făcut și o schiță, pe plac,
Dar a precizat că lucrurile
Iscusite, în luna octombrie se fac.

Sfântul Toma, mulțumind, a plecat
Și aurul la săraci a împărțit,
Iar el cu multă sânguință,
Evanghelia a propovăduit.

Tânărul mire, auzind că Toma
În India propovăduiește,
Îl urmează cu bucurie
Și de la Toma, botezul primește.

Astfel, Dionisie s-a învrednicit,
De dreapta episcopie, apoi a plecat
La moșia lui, cu binecuvântare,
Și pe Domnul L-a laudat.

Prin toate cetățile a făcut biserici
Și mulți necredincioși a botezat
În numele Preasfintei Treimi;
Cunoscând ei pe Dumnezeu Adevărat.

Și Fecioara Pelaghia, sângele,
Pentru Domnul Hristos și-a vărsat
Și în brațele Domnului
Sufletul ei curat și-a dat.

Trecând doi ani, împăratul,
La Toma, pe slujitori a trimis,
Să vadă dacă este gata palatul,
Așa cum Apostolul a promis.

Toma l-a înștiințat că doar
Acoperișul a rămas de făcut.
Împăratul a trimis din nou aur,
Ca să termine ce a început.

Aștepta cu multă nerăbdare
Să vadă palatul terminat,
Crezând că-i făcut pe pământ
Și că este un palat minunat,

Dar mare i-a fost dezamăgirea
Când de la supuși a aflat,
Că Toma propovăduiește
Un Dumnezeu nou și nici nu s-a apucat.

Când a trimis după Apostolul
Toma, acesta i-a mărturisit,
Că palatul este foarte frumos,
Și că, preaînțelept l-a zidit.

Când a cerut să îl vadă,
Toma, liniștit, i-a explicat,
Că nu se poate cât timp este
În lume, dar împăratul s-a supărat.

În cea mai întunecoasă temniță,
Să fie închiși cei doi a poruncit,
Cu gând să-i omoare pe amândoi,
Așteptând momentul potrivit.

Negustorul Avan, întristat,
Pe Sfântul Apostol rău îl certa,
Că din cauza Sfântului Toma,
Nici el viața nu-și va putea salva.

Apostolul Toma l-a liniștit,
Spunând că încă nu a sosit
Vremea pentru ei doi să plece,
De Domnul fiind el întărit.

În acea noapte, fratele
Împăratului a murit;
Supărat peste măsură,
La cei doi nu s-a mai gândit.

Îngerul Domnului, imediat a luat
Sufletul fratelui adormit,
Și prin tot raiul l-a purtat
Și multe palate i-a oferit.

Cu admirație la toate s-a uitat,
Dar foarte mult i-a plăcut
Al fratelui său, pe care Toma,
Cu multă pricepere l-a făcut.

Îngerul l-a refuzat, spunând,
Că pentru împărat a fost făcut
Și nu poate să i-l dea lui,
Oricât de mult l-ar fi cerut.

Acesta a rămas întristat
Dar îngerul Domnului,
L-a adus înapoi și l-a înviat,
Redându-l împăratului.

Atât de mult s-a bucurat,
Încât orice din împărăție,
Cu toată inima i-ar fi dat,
Numai împreună cu el să fie.

Dar fratele, cu respect, i-a cerut,
„Palatul din ceruri” să i-l dea,
Pe care străinul Toma i l-a făcut,
Dar despre care împăratul nimic nu știa.

El a spus că pe cel din cer,
Fratelui său nu i l-a făgăduit,
Dar că aveau zidarul priceput,
Cel ce pentru el l-a construit.

Împăratul l-a eliberat pe Toma,
Și în genunchi i-a căzut,
Cerându-și smerit iertare,
Pentru că a fost nepriceput.

Toma, mulțumind lui Dumnezeu,
Pe cei doi frați i-a învățat,
Să facă milostenii mereu
Și viață veșnică au câștigat.

De la mormântul Sfintei Fecioare,
În India din nou a venit
Și-n drumul său Sfântul Toma,
Un grup de oameni a întâlnit,

Lângă un copac uriaș
Ce mult de tot se străduiau
Să îl transporte cu elefanții,
Dar năicum nu reușeau.

Apostolul Toma a legat cu brâu
Său, copacul uriaș, și l-a dus
Cu ușurință câteva stadii
Și la zidirea unei biserici l-a pus.

Oamenii au rămas uimiți
Când așa o minune au văzut
Și foarte mulți păgâni
În Dumnezeu au crezut,

Iar Sfântul Toma i-a botezat,
Vorbindu-le despre Hristos,
Despre Evanghelie i-a învățat
Și trăirea cea cu folos.

De fiecare dată când în India
Sfântul Toma se întorcea,
Se spune că „Evanghelia lui Matei”,
Ca pe un tezaur, cu sine o aducea.

După ce, propriul fiu și-a ucis,
Un jertfitor evreu, vina a dat,
Pe Apostolul Toma, fiind convins,
Că Apostolul va fi condamnat.

Pentru că nimeni împotriva
Sfântului Toma, nu mărturisea,
Acesta a cerut să meargă
La mormânt pentru a-l întreba

Chiar pe fiul evreului,
Cine este cel ce l-a ucis,
Fiul mort a precizat, că tatăl
Este, și pe toți i-a convins.

Văzând minunea săvârșită
Mulți s-au întors la Hristos,
Sfântul Toma i-a învățat
Despre trăirea cea cu folos.

Deși pescar de meserie,
Sfântul Toma a învățat
Prin credință, iubire și har,
Drumul drept, cel adevărat.

În cele patru Evanghelii
Prezența lui se face cunoscută
În trei împrejurări deosebite
Unde și acum se face văzută.

Prima, la moartea lui Lazăr,
Când Apostolii pe Domnul îl sfătuiesc,
Să nu Se întoarcă în Iudeea,
Unde dușmanii îl pândesc.

„Să mergem să murim și noi cu El”,
Cu tărie Sfântul Toma a spus, (Ioan, cap 9)
Plin de curaj, empatie, supunere
Și iubire față de Domnul Iisus.

A doua, când înainte de Patimi,
Domnul Iisus i-a încurajat,
Spunând că merge să le gătească loc,
Atunci Toma, a spus întristat:

„Doamne, nu știm unde te duci
Și cum putem să știm calea”, Domnul a zis:
„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”
Și o nedumerire mare i-a cuprins.

A treia oară, după Înviere,
Sfântul Toma, de față nu s-a aflat,
Însă în a opta zi, Domnul Iisus,
Tot prin ușile încuiate a intrat.

„Toma, pune degetul tău...”,
Domnul Iisus i s-a adresat
„Domnul meu și Dumnezeu meu...”
Toma, cu credință a afirmat.

I se mai spune „necredincios”,
De către cei care nu au priceput
Lucrarea Domnului Hristos,
Că pentru noi acest lucru s-a făcut,

Ca și noi să fim încredințați
Că într-adevăr, Iisus Hristos
Cu trupul adevărat a înviat
Fiind sufletului nostru de folos.

Sfântul Toma, Biserici creștine
În multe locuri a înființat:
Palestina, Mesopotamia, Partia,
Etiopia, India și cu de toate le-a înzestrat.

Rânduind preoți și întemeind
Biserici cam peste tot în lume,
A întreprins o călătorie și în China
Mulți auzind de al său nume.

A primit moarte martirică,
Fiind cu sulițe împuns (6 oct. 70)
Și a fost primit sufletul său,
În cer de către Domnul Iisus.

Pe 6 octombrie cu evlavie,
Pe Sfântul Toma îl prăznuim,
Iar în prima săptămână după Paști,
Cu bucurie, toți ortodocșii îl cinștim.

Îi mulțumim Sfintei Treimi
Și cu evlavie ne închinăm:
În numele Tatălui și al Fiului și al
Duhului Sfânt și cu toții ne rugăm.

Poezie de Prof. Monica Buțu

Bisericuță

Stă în tihnă de-asfințit
o biserică bătrână.
Ai putea să crezi că-n soare,
plin de roșu și de toamne,
argintiu îi pare straiul alb din var curat
și pe creștet, din șindrilă,
poartă crucea de lumină.
Pomi îngenucheați,
de crengi aplecați
o veghează-n taină.
Drum de rugăciune,
dinspre cer coboară
vecernii spre seară.

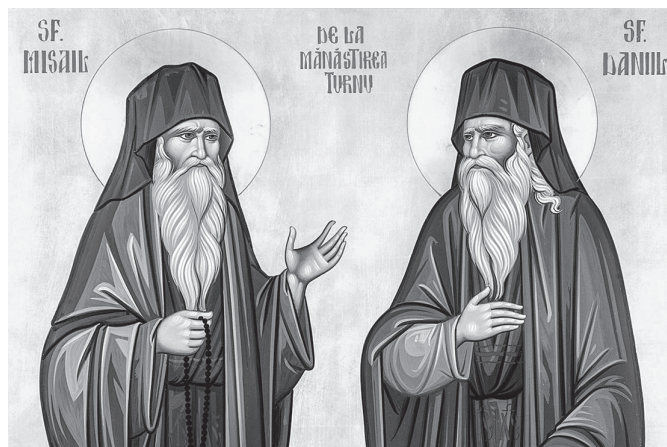
Sursă foto: magazincritic.ro

File de Sinaxar

Sfinții Cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu, ocrotitorii Olteniei (5 octombrie)

„Dascăli ai rugăciunii neîncetate și ai luptelor duhovnicești v-ați arătat, Cuvioșilor Daniil și Misail, că de iubirea Mântuitorului Hristos nedespărțiți fiind, cu apostolească râvnă Preasfintei Treimi ați slujit cu osârdie, în peșteri nevoindu-vă. Pentru aceasta cerem cu smerenie: Rugați-vă, să se mântuiască sufletele noastre!” (Troparul Sfinților)

Sfinții Cuvioși Daniil și Misail s-au născut în a doua jumătate a veacului al XVI-lea în părțile Olteniei. Numele lor este înscris printre numeroșii sihaștri care s-au nevoit pe Muntele Coziei.

Încă din tinerețile lor, amândoi erau iubitori de nevoie pentru Dumnezeu și doritori de viață sfântă, având o fierbinte dragoste către Mântuitorul Iisus Hristos și către Preacurata Sa Maică. Astfel, ascultând de porunca cea sfântă a Domnului: „*Cel ce voiește să vină după Mine să se lepede de sine să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie*”, au lăsat casă, părinți, frați, rude și prieteni, și au intrat în Mănăstirea Cozia ca frați, viețuind în ascultare și smerenie, urmând pe Fiul lui Dumnezeu, Cel ce S-a făcut ascultător Tatălui pentru noi, până la moartea pe cruce. Ei au deprins taina nevoițelor, dobândind darul rugăciunii și al iubirii de Dumnezeu.

Nu mult după ce au intrat în mănăstire, pentru multele lor ostenele și pentru râvna lor după Dumnezeu, s-au făcut vrednici de mult dorita schimă a călugăriei, primind tunderea de la egumenul lor. Cuviosul Daniil, fiind cunosător al Sfințelor Scripturi și al învățăturilor Sfinților Părinți, dar având și viață vrednică și iscusință în viața călugărească, a fost învrednicit de harul preoției, iar fericitul Misail, i-a devenit ucenic duhovnicesc.

După o vreme, dorind împlinire duhovnicească și arzând de dragostea cea dumnezeiască, au hotărât să părăsească viața de obște și să meargă în pustnicie. Primind binecuvântare de la starețul lor, au mers dincolo de Turnul lui Traian, în ținuturile Muntelui Cozia, unde și-au săpat chilii în stânca muntelui lângă izvoarele de apă ale pădurii liniștite, trăind într-o rugăciune neîncetată, în privegheri, post și în citirea cărților folositoare de suflet. Aici au ridicat și o biserică de lemn pentru trebuințele lor, în cinstea Intrării în biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

Spre sfârșitul vieții, Cuviosul Daniil, a dat părinților care se nevoiau acolo rânduieli de viață pustnicească, apoi, cunoscându-și mai înainte sfârșitul, le-a pus povățuitor în locul lui pe ucenicul său, Cuviosul Misail. Amândoi fericiții, Daniil și Misail, după trecerea la cele veșnice, în prima jumătate a veacului al XVII-lea, au fost îngropați lângă altarul bisericii lor.

Sfințenia vieții Cuvioșilor Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu, s-a făcut cunoscută multor călugări și creștini, devenind astfel, adevărate pilde de rugăciune, nevoință și viețuire în Mântuitorul Hristos; și înscriindu-se în rândul Sfinților Cuvioși sihaștri români, ca purtători de daruri duhovnicești și luminători prin viețuirea lor sfântă.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința de lucru din 25 februarie 2016, a hotărât canonizarea Sfinților Cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu, având ca zi de prăznuire data de 5 octombrie.

Pr. Daniel Budeanu

Sursă foto: doxologia.ro

Pilda semănătorului

„Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa...” (Luca 8, 5)

Parabola din Evanghelia de astăzi ne prezintă pe Semănătorul, ieșit să-și semene „sămânța” Sa. Și semănând El, unele semințe au căzut lângă drum și-au fost călcate în picioare, iar păsările cerului venind le-au mâncat. Alte semințe au căzut pe loc pietros și, pentru că nu au putut face rădăcini adânci, venind soarele și arșița, s-au uscat. O altă parte din semințe a căzut între spini și, crescând și aceia odată cu ele, le-au înăbușit. În fine, abia ultima parte a semințelor a căzut în pământ bun, aducând rod: unele 100, altele 60, iar altele 30 (Mt. 13, 8).

Dumnezeu este preadrep și preasfânt și nu voiește a mânui pe cineva cu sila, ci de bunăvoie. De la zidire El l-a încununat pe om cu voie liberă, după mărturia Sfintei Scripturi care zice: „Doamne, căci cu arma bunei voiri ne-ai încununat pe noi” (Psalm 5, 12). Sfântul Apostol Pavel spune că Dumnezeu l-a

lăsat pe om în mâna sfatului său (Efeseni 1, 11), adică liber să aleagă.

Semănătorul din pilda Evangheliei de astăzi este Însuși Domnul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos. El a ieșit din sânurile Tatălui, după cum Însuși a zis: „Eu de la Dumnezeu am ieșit” (Ioan 17, 8), și a venit pe pământ să semene sămânța cuvântului Său. Iar țarina în care a semănat sămânța Sfintei Evanghelii este lumea aceasta pe care El a făcut-o, după cum în altă pildă a zis: „Iar țarina este lumea” (Matei 13, 38).

Din această pildă vedem că numai a patra parte din țarină, adică din lume, a fost pământ bun, care, primind sămânța cuvântului lui Dumnezeu, a crescut și a adus rod înșutit (Matei 13, 23). Celelalte trei părți din țarină au fost drum călcat de oameni (Matei 13, 4), pietriș și pământ cu spini (Matei 13, 22), în care căzând sămânța cea bună a cuvântului, nu a rodit, ci s-a pierdut.

Deși „Dumnezeu voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (I Timotei 2, 4), a cui este vina că numai o pătrime din lume se va mântui, primind să-mânța cuvântului vieții și aducând roadă însușită? Toată vina acestei nedoriri, nu este a lui Dumnezeu, ci a omului care, prin așezarea rea a sufletului său, împiedică creșterea și rodirea seminței cuvântului dumnezeiesc. Trebuie să știm că Dumnezeu l-a făcut pe om cu voie liberă. El nu forțează ușa inimilor omenești, numai bate la ușa inimilor, precum scrie: „Iată, stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20).

Altfel nu ar fi plată veșnică, nici muncă veșnică pentru păcate, dacă Dumnezeu ar sili voința omului spre bine, sau ar îngădui pe diavolul să ispitească pe om mai presus de puterea sa. Sfântul Apostol Pavel ne-a arătat acest adevăr, zicând: „Credincios este Dumnezeu să nu vă lase pe voi să fiți ispițiți mai presus de puterile voastre, ci odată cu ispita vă trimite și scăparea din ea” (I Corinteni 10, 13).

Așadar, frații mei, toată vina nerodirii cuvântului lui Dumnezeu în inima omului, care de bună voie sa, din cauza necredinței sale, se face cale călcată de oameni, pietriș sau pământ cu spini. Omul, de bunăvoie sa, își alege viața sau moartea, iadul sau raiul. Cuvântul lui Dumnezeu se închipuie cu sămânța; pentru că precum sămânța este aruncată în pământ ca să rodească, tot așa și cuvântul lui Dumnezeu este semănat în inimile oamenilor, spre a aduce roadă. Și precum din sămânță, crescând, se face

roadă pentru hrana trupească, cum ar fi grâul, orzul, porumbul și alte plante și arbori, tot așa și sămânța cuvântului lui Dumnezeu, semănându-se în pământ bun, rodește hrana cea sufletească și nepieritoare. Și precum sămânța nu rodește în orice loc s-ar semăna, ci numai în cel bun, la fel și cuvântul lui Dumnezeu nu rodește în inima fiecărui om, ci numai a celui ce este pământ bun, adică acel ce primește cu credință cuvântul vieții și îl lucrează, cum zice și marele Apostol Pavel: „credința este lucrătoare prin dragoste” (Galateni 5, 6). Numai această țarină duhovnicească poate aduce lui Dumnezeu rod însușit.

Am arătat că adevăratul semănător al cuvântului lui Dumnezeu este Însuși Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Dar trebuie să știm că Dumnezeu, de la începutul zidirii a trimis mulți semănători ai cuvântului Său în lume. Așa au fost Patriarhii, Apostolii, Evangheliștii, Ierarhii, Mărturisitorii, Mucenicii și o mare mulțime de propovăduitori și dascăli, care au vestit și au semănat cuvântul lui Dumnezeu în inimile oamenilor. Dar oare toți propovăduitorii cuvântului lui Dumnezeu au avut aceeași putere de convingere în sufletele oamenilor? La aceasta răspundem că toți au avut darul și puterea de a trezi mințile și inimile oamenilor la credința cea dreaptă în Dumnezeu, însă unii vesteau mai ales prin cuvânt; alții întăreau predica lor cu multe și mari minuni. Așa de exemplu, au crezut ca la trei mii de suflete când a predicat Apostolul Petru, pentru că s-au minunat, auzind pe Apostol predicând în diferite limbi. Au crezut ca la cinci mii de oameni, când același Apostol Petru a predicat pentru a doua oară, pentru că au văzut pe un olog din pântecul mamei sale vindecăt, umblând pe picioarele sale.

Vedem, însă, că mulți au crezut și fără să vadă minuni. Oare ce minune a văzut famenul arap, dregător al puternicei Candachii, împărăteasa Etiopienilor, când Apostolul Filip i-a tălmăcit graiul prorocului Isaia, binevestindu-i pe Iisus Hristos? Nici o minune nu a văzut, însă auzind tâlcuirea Apostolului Filip, a crezut îndată și s-a botezat. Ce minune au văzut cei din Antiohia Pisidiei, când Apostolii Pavel și Varnava s-au arătat și i-au învățat credința în Hristos? Nici una. Însă neamurile de acolo, auzind propovăduirea, se bucurau și primeau cuvântul Domnului și au crezut câți erau rânduiți pentru viața veșnică. Nici o minune nu au văzut cei din Iconia, când iarăși aceiași Apostoli Pavel și Varnava, intrând în sinagoga lor, au grăit cuvântul lui Dumnezeu și mare mulțime de iudei și elini au crezut. Nici o minune nu au văzut atenienii, dar au crezut la propovăduirea lui Pavel, Dionisie Areopagitul și o femeie cu numele Damaris și alții împreună cu ei. Ce minune făcea Sfântul Ioan Botezătorul, când propovăduia și zicea: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția Cerurilor” (Matei 3, 2)? Nici una, dar mergea către tot Ierusalimul și toată latura cea dimprejurul Iordanului și se botezau în Iordan de la dânsul, mărturisindu-și păcatele (Matei 3, 5-6).

Să ne punem întrebarea: prin ce mijloace și cu ce putere atrăgea acest dumnezeiesc proroc, atâta mulțime de oameni la pocăință? Căci nici minuni nu făcea, cum am mai zis, nici mare retorică și filosofie nu întrebuița la convertirea celor ce veneau către el. Ci cu cuvinte scurte le zicea: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția Cerurilor!” Atunci care era puterea și magnetul duhovnicesc ce atrăgea la el în pustie tot Ierusalimul și toată latura cea dimprejurul Iordanului? Era viața îngerească și cu totul sfântă a Sfântului Proroc Ioan Botezătorul. Cu viețuirea cea mai presus de om el a pus în uimire și mirare mulțimea poporului.

Așa, auzind unii de la alții, se grăbeau și alergau către Iordan să vadă un asemenea om sfânt și mare proroc. Veneau cei îmbrăcați în haine de mătase și de mare preț să vadă pe cel îmbrăcat în peri de cămilă. Veneau cei ce aveau palate și dormeau pe paturi moi și scumpe să petreacă în aer liber sub cerul senin al nopții și sub arșița soarelui de ziua și să doarmă pe rogojini și chiar pe nisipurile și prundurile Iordanului și primeau de bună voie cele neobișnuite lor, cu mare dragoste și evlavie, numai să vadă viața cea prea aspră și minunată a dumnezeiescului Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului. Căci minunea vederii lui depărta de la dânsii osteneala călătoriei oboșitoare. Bine a zis unul din Sfinții Părinți, că: „Virtutea este cu mult mai vrednică de cinste decât bogăția și viața cea liniștită, mai slăvită decât mulțimea aurului!” (Filocalia, vol. I, p. 172).

Cu adevărat, frații mei, de la semănătorii cuvântului lui Dumnezeu, adică de la preoți, pe lângă meșteșugul buneii vorbiri și cunoștința Sfintei Scripturi, se cere și filosofia cea practică, adică trăirea lor potrivit cu învățătura Evangheliei. Și chiar de nu putem pune în practică cele ce învăță. Căci acest lucru este cu anevoie celor neputincioși, măcar cătuși de cât să ne rugăm la Bunul Dumnezeu, să ne dea și nouă o fărâmitură din lucrarea celor ce se silesc spre mântuire.

Unii din dumnezeieștii părinți, voind a ne învăța că se cade și prin trăire să predicăm altora, au zis: „Taci tu, să vorbeas-

că faptele tale" (Nil Ascetul, Cap. 28). Altul a zis: „Muștră și învață pe alții, prin puterea faptelor și nu prin multă vorbire” (Filocalia, vol. X, 1981). Sfântul părinte Isaac Sirul, arătându-ne că a predica prin trăire este lucru mult mai înalt decât a vorbi fără de lucrare, zice: „Altul este cuvântul din lucrare și altul este cuvântul cel frumos și fără iscusința lucrului”. Se cuvine ca păstorii Bisericii, preoții și episcopii, în trei feluri să propovăduiască cuvântul lui Dumnezeu: cu gura să predice, cu mâna să scrie cele spre învățătură și zidire sufletească, iar al treilea, păstorii trebuie să predice pe Hristos cu viața lor proprie prin lucrarea faptelor bune.

Însă trebuie să știm că nici sfințenia preotului nu este pricina rodirii cuvântului lui Dumnezeu, nici răutatea sau păcatele lui nu sunt împiedicarea rodirii cuvântului său. De exemplu dacă un plugar are în sacul său sămânța bună, fie de grâu, de porumb, de orz, sau de alte plante și dacă el ar fi un bețiv sau alte păcate ar avea, ce piedică are sămânța lui de a rodi, când ea ar fi semănată în pământ bun? La fel și cuvântul Domnului nu are nici o piedică de a rodi, de va fi semănat în pământ bun, deși preotul ar avea unele păcate sau neputințe omenești. Cine are o așezare sufletească bună și primește cu credință cuvântul lui Dumnezeu, acela aduce roade însușite, măcar de ar primi cuvântul Domnului chiar de la un păstor păcătos. De aceea a zis unul din sfinții părinți: „Cuvântul folositor auzind, nu judeca pe cel ce îl vorbește, ca să nu pierzi pe lângă folosul cuvântului și roada cea din credință”.

Deci, dacă învățătorul seamănă sămânța cea bună a cuvântului lui Dumnezeu și învață dogmele dreptei credințe și legile cele dumnezeiești rânduite de Biserica Ortodoxă, cu mare credință și evlavie să-l ascultați că mare folos veți avea. Nu este nevoie ca să se caute numaidecât la viața lui. Iar dacă vom înțelege că cel ce predica este sectant și seamănă neghinele cele vătămătoare de suflet ale ereziilor și sectarilor, rădăciți de la dreapta credință, atunci să ne astupăm urechile și să fugim din fața acestor predicatori, ca din fața unor lupi îmbrăcați în piei de oi și ca niște șerpi veninoși, care prin predica lor seamănă neghina în țarina lui Hristos și otravă pentru sufletele cele neîntemeiate în adevărul dreptei credințe.

Aduceți-vă aminte de învățătura Sfântului Apostol Ioan Evanghelistul, mare cuvântător de Dumnezeu care ne sfătuiește, zicând: „Nu dați crezare oricărui duh, ci ispițiți duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți proroci mincinoși au ieșit

în lume” (I Ioan 4, 1). Iar dacă se întâmplă să auziți asemenea predicatori și proroci mincinoși, adică sectanți, nu-i ascultați, ci părăsiți-i și alergați la preoții dumneavoastră și la toți cei ce au iscusință în Sfintele Scripturi și care sunt fii adevărați ai Bisericii Ortodoxe și de către aceștia vă lămuriți și vă luminați și vă călăuziți spre Hristos. Cereți sfatul preoților care au învățat și cunosc Sfânta Scriptură, ca să nu cădeți pradă lupilor celor îmbrăcați în piei de oi și mincinoși proroci, care, după cuvântul Domnului, „pe mulți vor înșela” (Matei 24, 11).

Luați aminte și la cuvintele Sfintei Scripturi, care ne învață zicând: „Sfatul bun te va păzi și cuvântul drept te va apăra” (Pilde 2, 11). Și iarăși, de cele scrise: „Cei ce n-au cârmuitori cad ca frunzele, iar mântuirea stă întru mult sfat” (Pilde 11, 14). Să cerem sfatul preoților și călugărilor, ori de câte ori avem vreo nedumerire și nu înțelegem cele ce citim sau auzim. Este un semn de mare mândrie a nu cere sfat când suntem în nedumerire și nu putem înțelege Sfânta Scriptură. Aduceți-vă aminte de cele întâmplate cu famenul, mare dregător al Candachiei, regina Etiopiei, care se întorcea de la Ierusalim acasă, și șezând în carul său, citea pe prorocul Isaia. Iar duhul a zis lui Filip Apostolul: „Apropie-te și te lipește de carul acesta. Și alergând Filip, l-a auzit citind pe prorocul Isaia și i-a zis: Înțelegi cele ce citești? Iar el a zis: Cum aș putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?” Și a rugat pe Filip să se urce și să șadă cu el în car și să-i explice cele ce nu înțelegea (Fapte 8, 27-31). Așadar, frații mei, să știți că în Sfânta Scriptură sunt locuri tainice, acoperite și cu anevoie de înțeles, și dacă cineva citește sau ascultă din ea și n-are călăuză spre a-l face să înțeleagă, ușor cade în rătăcire și se depărtează din sânul Bisericii lui Hristos.

Deci, rugați-vă cu credință Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Păstorul cel mare al Bisericii creștine, să rânduiască preoți și ierarhi buni în fruntea Bisericii Sale. Apoi să dea sămânță bună, adică cuvinte înțelepte, pline de har, tuturor preoților care vă păstoresc. Iar dumneavoastră să vă dea Dumnezeu darul înțelepciunii, al blândeții și smereniei, al dreptei credințe și al ascultării ca să împliniți cu fapta ceea ce vă învață Hristos prin preoți, prin Sfinții Părinți și prin Sfânta Scriptură. Să sporim în credința devenind Sămânța cea bună! Amin.

Pr. Alin Constantin Nicola

(predică la Duminica a XXI-a după Rusalii,

Sf. Ev. Luca 8, 5-15, 15 octombrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Vindecarea tânărului din ținutul Gherghesenilor sau despre demonizarea subtilă prin patimi și păcate

Evanghelia care se citește în Biserica noastră Ortodoxă în Duminica a XXIII-a după Rusalii ne înfățișează minunea pe care Domnul nostru Iisus Hristos a săvârșit-o asupra unui tânăr din ținutul Gherghesenilor, tânăr care prezintă starea omului îndepărtat de Dumnezeu și aflat în stăpânirea duhurilor necurate ale diavolilor.

Încă de la bun început trebuie spus faptul că demonizarea unui om nu este, așa cum s-ar putea crede, numai starea omului în sufletul și trupul căruia sălășluiesc demonii. Nu, frații mei, nu este numai atât. Mai ales în zilele noastre, așa cum spun Sfinții Părinți, demonizarea îmbracă o formă mult mai subtilă, și anume prin patimi. Cu alte cuvinte, un om poate fi sub stăpânirea diavolilor când el este stăpânit de tot felul de vicii și de patimi: astfel, dacă omul este iubitor de avere și stăpânire, dacă este mândru și trufaș ori se află în patima lăcomiei de mâncare,

a invidiei, a lenei, a mâniei sau a supărării pe cei apropiați, în sufletul și trupul acelui om sălășluiesc în chip nevăzut o mulțime de diavoli. La fel, când omul trăiește în desfrânare sau concubinaj. Numai părerea sinceră pentru aceste patimi și vicii, însoțită de hotărârea fermă de a le părăsi cu desăvârșire, pocăința adevărată cu alte cuvinte, alături de mărturisirea păcatelor la preotul duhovnic și schimbarea în bine a vieții împreună cu harul dumnezeiesc, îl pot scoate pe un om de sub asuprirea vrăjmașului Lui Dumnezeu și al oamenilor, diavolul.

Revenind la pericopa Evanghelică din Duminica a XXIII-a după Rusalii, putem spune că aceasta ne face să ne gândim care este atitudinea pe care omul trebuie să o aibă față de Dumnezeu, mai ales când primește o binefacere ori o vindecare în chip minunat de la Creatorul său. Despre această vindecare minunată ne vorbesc Sfântul Apostol și Evanghelist Matei (VIII,

24-38), Sfântul Apostol și Evanghelist Marcu(V, 1-20) și Sfântul Apostol și Evanghelist Luca(VIII, 26-39).

Domnul Iisus Hristos a venit într-o zi în ținutul Gabarei sau al Gherghesenilor, un ținut care avea nevoie să audă Cuvântul Lui Dumnezeu, mai ales că era situat dincolo de Iordan. Încă de la început, Evanghelistul ne arată că Domnul este întâmpinat de un om demonizat care nu mai locuia în satul din apropiere, ci în „locurile de îngropăciune ale morților”, adică în morminte. Văzându-L pe Iisus, demonul a răcnit și a căzut înaintea Lui, zicând: „Ce ai cu mine Iisuse, Fiule al Lui Dumnezeu, te rog nu mă chinui!”. Aceasta demonstrează tirania diavolului asupra bietului om, prin al cărui glas vorbea duhul cel rău. Acesta cere voie să intre într-o turmă de porci aflată în apropiere, ceea ce i se îngăduie, după care porcii se aruncă în apă și pier în adâncuri. „Păstorii văzând ceea ce se făcuse, au fugit și au spus în cetate și prin sate. Și-au ieșit să vadă ce s-a făcut și venit la Iisus și au văzut pe omul din care ieșiseră diavolii, îmbrăcat și

întreg la minte, șezând lângă picioarele Lui Iisus și s-au temut (Luca VIII, 34-35). Vedem că Bunul Dumnezeu îi redă demnitatea de om făcut după chipul Său celui care fusese înainte demonizat, acesta având acum o atitudine de recunoștință și de mulțumire față de Binefăcătorul său, Domnul Iisus Hristos: „bărbatul din care ieșiseră demonii îl ruga să rămână cu El. Iisus însă i-a dat drumul zicând: Întoarce-te în casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu. Și a plecat vestind în toată cetatea câte îi făcuse Iisus(Luca VIII, 38-39)”. Nu aceeași a fost atitudinea locuitorilor din ținutul Gadarei, care aflaseră de minunea vindecării celui demonizat și veniseră la Domnul Iisus Hristos. Cu toate că puteau să se bucure pentru salvarea și înșănătoșirea celui demonizat și puteau să fie recunoscători

Domnului și să-i mulțumească pentru minunea săvârșită, acești locuitori de alt neam îi cer Mântuitorului să plece din ținutul lor, părându-le rău de paguba suferită prin pierderea turmei de porci. Acești oameni uită un lucru esențial și anume, că salvarea unui suflet omenesc de sub stăpânirea celui Rău valorează mai mult decât toate bogățiile pământului, mai mult decât toate turmele de animale din această lume. Sufletul este scântea de viață pe care Bunul Dumnezeu a sădit-o în om, după ce l-a plăsmuit pe acesta din pământ, făcând o ființă vie și rațională, unind la un loc trupul și sufletul(Facere II, 7), lucru pe care nu l-au înțeles locuitorii din ținutul Gherghesenilor.

Demonizarea din zilele noastre, la fel ca orice altă boală și neputință, nu este de la om. Este de la cel Rău, adică de la diavol. El cere voie de la Dumnezeu să aducă diverse boli și necazuri asupra noastră din pricina păcatelor. Noi suntem datori să stăm fără frică drepti și să luptăm cu curaj împotriva păcatului de orice fel și împotriva ispitelor și necazurilor pe care diavolul le aduce asupra noastră; iar de se întâmplă să cădem în vreo neputință sau boală, să nu stăm, să nu deznădăjduim de a noastră salvare și mântuire, ci să alergăm la Biserică, să alergăm la preotul duhovnic pentru a ne mărturisii greșelile și neputințele noastre, să cerem sfat bun spre mântuire, și să ne adăpăm din Tainele Sfinte ale Bisericii (Cununia, Maslul, Spovedania, Împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului, Hirotonia) astfel încât cu ajutorul Lui Dumnezeu și al Harului Său să redescoperim chipul divin din noi, chipul original; să creăm bine în noi și în jur, prin gânduri curate și bune, gânduri însoțite de vorbe și fapte bune spre ajutorarea semenilor, mai ales a celor bolnavi, singuri și în nevoi; să nu facem răul, nici măcar cu o vorbă!

Duhul cel rău al diavolului nu își poate pune stăpânirea asupra cuiva decât dacă acesta, omul, consimte într-un fel oarecare, săvârșind păcate cu gândul, cu cuvântul sau cu fapta, căzând în patimi și vicii de necinste și ocară, respectiv iubire de bani și de averi, lăcomie de mâncare, beție, fumat, droguri, desfrânare și concubinaj, invidie, lene, mândrie și trufie, lăcomie de tot felul, mânie și supărare pe cei din jur. Cu alte cuvinte, demonizarea subtilă de care aminteam încă de la început. Să ne rugăm Bunului Dumnezeu să ne izbăvească de toate aceste patimi și neputințe și să ne ajute să fim mereu recunoscători și mulțumitori pentru toate binefacerile primite neîncetat de la El! Amin.

Marius Stochițoiu

(reflecție la Duminica a XXIII-a după Rusalii,

Sf. Ev. Luca 8, 26-39, 22 octombrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

„Să nu ucizi” – cea de-a VI-a poruncă a Decalogului

Viața umană, și planeta însăși, sunt astăzi amenințate cu distrugerea, și nu de către alte forțe, ci de însăși mintea și mâna omului. Toate valorile și, mai presus de orice, viața umană, cu toate posibilitățile și realizările ei sunt încredințate omului spre păstrare, fructificare și progres continuu, căci omul este singura făptură a lui Dumnezeu purtătoare și creatoare de valori, capabile de continuă depășire de sine.

Viața este darul lui Dumnezeu cel mai prețios acordat fiecărei ființe umane, pe care o simțim amenințată de diferitele primejdii și suferințe. Fiecare ființă umană dorește să trăiască în mod plener atât viața sa ca individ cât și ca membru al unei colectivități umane¹.

Viața are un preț neasemuit de mare pentru adevăratul credincios și el trebuie să fie gata nu numai a nu păgubi, dar și a o

apăra cu toate puterile sale de dușmanii săi. Valoarea deosebită a vieții, creată de Dumnezeu, impune îndatorirea creștinului în special, și a omului în general, de a o păstra și de a o apăra, atât pentru el, cât și pentru societatea din care face parte. Creștinului nu-i este îngăduit să-și negligeze viața trupească sau să și-o pună în pericol din imprudență, din iubire față de bunurile trecătoare, din superstiții religioase sau din alte motive de acest fel².

Nimeni, în afară de Dumnezeu, nu poate dispune de viața omului, nici chiar omul însuși nu are dreptul să-și suprimă viața și, cu atât mai mult, nimeni nu-și poate aroga dreptul de a suprima viața altuia. Și aceasta cu atât mai mult cu cât fiecare om este o existență unică, nerepetabilă, cu potențe nebănuite. Datoria credinciosului este de a-și păstra viața și de a se îngriji

de ea. Dumnezeu Însuși ia viața sub protecția Sa, interzicând orice atentat împotriva ei (Fac. 9, 5-6; Ieș. 20, 13) și făcând răspunzători pe atentatori.

Viața, fiind dar divin, nu putem dispune de ea cum dorim și, mai ales nu avem dreptul să ne distrugem propria viață și, cu atât mai puțin, aceea a semenilor. În acest sens, porunca Decalogului este categorică: „Să nu ucizi!” (Ieș 20, 13; Deut 5, 17). Personal, omul nu are drept absolut asupra vieții, acest drept fiind rezervat numai celui ce ne-a dat viața, adică Creatorului. Viața este un dar revărsat din dragostea și atotbunătatea divină și omul are îndatorirea să nu distrugă acest dar, ci să-l înmulțească spre binele propriu și al celor din jur.

„Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ” – spune Domnul lui Cain (Fac. 4, 10). Curmând firul vieții pământești, răpind dreptul natural la viață și, în același timp și posibilitatea de a se pregăti cum se cuvine pentru viața viitoare, uciderea este un păcat incalificabil grav, care lovește direct în dreptul omului la viață și, indirect, în dreptul divin asupra vieții în general³.

Porunca Decalogului de a nu ucide este desăvârșită de Mântuitorul Iisus Hristos în Predica de pe Munte, extinzând sfera ei de interdicere și asupra sentimentelor de ură și dușmănie, de invidie și ceartă, de neîncredere și dezbinare. Porunca nouă cere aceluia care dorește să se apropie de Dumnezeu, să meargă mai întâi să se împace cu semenul său, apoi să-și aducă darul său la altar (Matei 5, 21-25).

Îndatorirea păstrării propriei vieți sau a aproapelui, nu se limitează numai la interdicerea omuciderii, ci se extinde și în porunci exprese împotriva sinuciderii, duelului, războiului de agresiune, mutilării, automutilării, sentimentele de ură și dușmănie, într-un cuvânt la toate actele sau cugetele păcătoase, care pun în primejdie viața omului. De exemplu, uciderea este un păcat deosebit de grav, pentru că se repercutează multiplu: împotriva firii omului, împotriva familiei, a patriei și a societății, fiind o ofensă și o crimă și împotriva lui Dumnezeu Însuși.

Porunca Decalogului de a nu ucide este de o importanță deosebită pentru apărarea vieții individului și a popoarelor, prin ucidere nimicindu-se atât viața individului cât și a societății. Uciderea, ca păcat strigător la cer, este un rău social, cel mai mare păcat împotriva dreptății și a dragostei față de semenii. De aceea, oprirea și condamnarea uciderii este un imperativ în slujba păcii între neamuri și popoare și, totodată, o necesitate în vederea promovării și valorificării vieții omului, spre împlinirea scopului unic al existenței umane, desăvârșirea în Hristos, plenitudinea vieții.

Pentru restaurarea vieții adevărate în Hristos, Biserica folosește Sfintele Taine, mai ales Pocăința, Sfânta Euharistie și Maslul, precum și mijloace pastorale ca: predici, îndemnuri și sfaturi pentru a bara asaltul viciilor care duc la urățirea, scurtarea și chiar suprimarea vieții.

Exemplul este Mântuitorul, Care a luptat împotriva suferințelor de tot felul, sădind în inimile contemporanilor săi bucuria vieții, nu numai a celei pământești, ci și a celei veșnice, cerești. Biserica întemeiată pe învățătura Mântuitorului și-a însușit îndatorirea de a apăra viața, de a sădi în sufletul credincioșilor încrederea și înfrățirea, pacea și dragostea, bucuria și fericirea. Mesajul Bisericii este, de aceea, un mesaj de bucurie, de optimism, de pace. „Fiecare viață este o chemare dată de Dum-

nezeu unui om, o temă de realizat; și această chemare, tema aceasta, trebuie realizată până la capătul natural al ei, rându-it de Dumnezeu. Fiecare om reprezintă și actualizează într-o formă unică chipul lui Dumnezeu sau frumusețea și bogăția spirituală nesfârșită. A ucide un om înseamnă a opri revelația prin actualizarea umană a întregii frumuseți a lui Dumnezeu.”⁴ Dacă a lua viața unui om este un păcat strigător la cer (Fac. 9, 6), uciderea fiind expresia culminantă a urii față de aproapele, cu atât mai mult trebuie condamnată uciderea în masă, războiul în care milioane de oameni își pierd viața.

Apărarea vieții umane și a valorilor pe care ea le implică este o îndatorire fundamentală a fiecărui om, indiferent de concepțiile lui religioase ori filosofice. Iar în ce ne privește pe noi, credincioșii creștini ortodocși, toți ne simțim cu atât mai mult angajați ființial să slujim și să apărăm această sumă de valori, să fim conștienți pentru ce Dumnezeu a creat lumea și ne-a dat viață nouă oamenilor și, în calitatea noastră de martori ai lui Dumnezeu, trebuie să afirmăm răspicat, să milităm neîncetat și să ne însușim convingerea că cine nu apără pacea, cine nu apără viața, cine nu apără pe om, creatura lui Dumnezeu, acela se ridică împotriva lucrului mâinilor lui Dumnezeu, și împotriva neamului omenesc, se constituie în dușman al acestuia și își atrage asupra sa osânda cea mai grea. Pacea și buna înțelegere sunt temeiurile veșnice ale dobândirii păcii noastre cu Dumnezeu, sunt cheazășia dragostei noastre către Dumnezeu și cheazășia mântuirii după care însetează sufletul oricărui creștin adevărat...calea care, singură duce către mântuirea sufletelor, este...calea păcii, a dragostei, a bune înțelegeri”⁵.

Biserica, în acest context este tot mai mult chemată să purifice, să înnoiască și să înobileze viața omenească, să aducă în viața socială și în viața poporului duhul păcii și al înfrățirii.

Națiunile și popoarele sunt realități voite de Dumnezeu

(Fapte 16, 16) având menirea de a se dezvolta liber și independent, după specificul lor în armonie întreolaltă, fiind știut că vor fi chemate să prezinte fiecare zestrea și împlinirile proprii în fața lui Dumnezeu (Apoc. 21, 24).

De aceea, idealul de unire a tuturor popoarelor într-o viață pașnică, de dreptate, într-o viață în care să lipsească ura și războiul, inegalitatea și disprețul, în care să domnească

pacea, buna înțelegere și colaborarea spre tot ceea ce este bun, este un ideal căruia se cuvine să-i slujească toți oamenii. A sluji viața înseamnă a sluji pe Dumnezeu. Este de la sine înțeles că cel care amenință sau distruge viața se constituie în dușman al lui Dumnezeu și pe acela Dumnezeu îl va da pierzării, pentru că nu poate trăi cineva care se ridică împotriva lui Dumnezeu, izvorul și susținătorul vieții.

¹ Mitropolit Dr. Nicolae Mladin, *Problema omului*, în „Studii de Teologie Morală”, Sibiu, 1969, p. 137

² Idem, *Teologia Morală Ortodoxă*, vol. II, EIMBOR, București, 1980, pp. 232-233

³ Diac. Asist. Mircea Chialda, *Îndatoriri moral-sociale după Decalog*, în „Studii Teologice”, 1956, nr. 9-10; 615-618

⁴ Pr. prof. D. Stăniloae, *Teologia Dogmatică Ortodoxă*, vol. I, Ed. IBMBOR, București, 1979, p. 87

⁵ PF. Iustinian Marina, *Apostolat social*, vol. IV, p. 332

Pr. Cosmin Constantin Dorobăț
Parohia „Sfinții Martiri Brâncoveni” Craiova
Sursă foto: moldova-crestina.md

Sfântul Martir Constantin Vodă Brâncoveanu – complexitatea unui domn creștin

„În cetatea Sfântului Împărat Constantin și tu, împreună cu fiii tăi, Voievodule Constantine, astăzi, pe Hristos ai mărturisit și cu puterea Sfintei Cruci pe necredincioși rușinând, cu vrednicie, toți cununa muceniei ai primit. Pentru aceasta, cântări și laude aducem vouă, ca acelora ce sunteți ocrotitori și rugători pentru biserica și neamul românesc.” (Condacul Sfinților Martiri Brâncoveni)

În fiecare an, pe data de 16 august, ortodocșii din toată țara, dar mai cu seamă credincioșii din Oltenia prăznuiesc pe Sfinții Martiri Brâncoveni. Deși data intrării lor în Împărăția cea Cerească este 15 august 1714, zi în care creștinii ortodocși se bucură de praznicul Adormirii Maicii Domnului, s-a hotărât data cinstirii lor cu o zi mai târziu, pentru a nu umbri cinstirea mutării la viață a Maicii Domnului.

Cine sunt Brâncovenii?

Cei cinci sfinți au în mijlocul lor pe Sf. Constantin Brâncoveanu, domn al Țării Românești între anii 1688 și 1714. Împreună cu el sunt cinstiți cei patru fii ai săi, Constantin, Ștefan, Radu și Matei, dar și Sfetnicul Ianache. Cu toții au primit cununa muceniei în anul 1714, la Constantinopol.

Născut pe data de 15 august 1654 la moșia Brâncoveni, azi în jud. Olt, rămâne orfan de tată la doar un an, fiind crescut de mama sa, ajutată în educația tânărului de doi unchi – stolnicul Constantin (despre care el însuși afirmă: „Eu tată n-am pomenit, de vreme ce am rămas orfan de mic de tată, fără numai pe dumnealui, tata Constantin, l-am cunoscut părinte în locul tătânelui meu) și spătarul Mihai Cantacuzino.

Sub domnia lui Duca Vodă și apoi a lui Șerban Cantacuzino, urcă pe rând toate treptele înaltelor dregătorii: Mare Agă, Ispravnic de Scaun, Mare Postelnic, Mare Spătar, și Mare logofăt. Se căsătorește cu Maria lui Neagoe, fiul lui Antonie Vodă împreună cu care dobândesc de la Dumnezeu 11 fii: Stanca, Maria, Ilinca, Constantin, Ștefan, Safta, Radu, Ancuța, Bălașa, Smaranda și Matei.

Urcarea la tron

Anton Maria del Chiaro, cronicarul de limbă italiană al voievodului, afirmă că, în ultimele sale ceasuri, chiar fostul domnitor l-ar fi chemat la patul său de moarte și l-ar fi rugat pe Brâncoveanu să primească domnia, pentru liniștea sa și a țării. Și tot cronicarul adaugă: „Bietul prinț, care (parcă) a avut presimțirea tragicului său sfârșit, a cedat insistențelor rudelor, prietenilor și aclamațiilor poporului, care i-au jurat credință și ascultare.”

Iată cuvintele noului domn: „Domnia aceasta eu nu o potesc, ca să-mi înmulțesc grijile și nevoile, ci dumneavoastră m-ați pofțit și, fără voia mea, m-ați pus din nou în vremuri ca acestea tulburate, înconjurat de oști și de vrăjmași.” La ieșirea din Biserică, după depunerea jurământului de către boieri, voievodul a fost întâmpinat cu salve de tun. „Două tunuri (însă) s-au slobozit, iar unul nu s-a putut slobozi, de care ziceau mulți că va fi acesta semn rău...”

Domn înțelept, vizionar diplomat

Constantin Brâncoveanu s-a dovedit un bun administrator al țării, dar și un ales diplomat. În cei aproape 26 de ani de domnie, s-a străduit să evite conflictele armate, având în vedere cumplitățile lor consecințe și necesitatea păcii pentru ca bunăstarea țării să poată alimenta vistieria și camera domnească. Astfel, el nu a purtat decât o singură bătălie, cea de la Zărnești, din anul 1690. În rest, domnitorul a prevenit cu dibăcie pericolele și a rezolvat printr-o neîntrecută diplomatie conflictele care ar fi putut arunca țara în lupte păgubitoare pentru ea. Prin adâncă sa înțelepciune și pricepere a reușit să păstreze pacea într-o țară răvnită, în vremea aceea, de trei imperii: otoman, habsburgic și rusesc.

Om de cultură

El însuși om al cărții, un curios al noului, un cunoscător în-țr-ale artei, de un bun gust desăvârșit, în anul 1683, pe când era doar logofăt, cumpăra marele dicționar elin al lui Favorinus (ediția princeps, 1522) de la Amsterdam și își înscria cu admirabila-i caligrafie numele și împrejurările achiziției. Nu ne-a lăsat o operă scrisă, de nivelul celei a unchiului său, stolnicul Cantacuzino, sau a contemporanului și rivalului său, Dimitrie Cantemir, dar a înțeles însemnătatea culturii, pe care a sprijinit-o cu toate puterile sale și a iubit arta. Reorganizarea Academiei Domnești în 1694 – la care își trimitea învățăcei și Petru cel Mare al Rusiei – și stăruința sa ca în construcțiile realizate să fie reflectat un nivel înalt cultural artistic, demn de admirație vizitatorilor străini, evidențiază măsura în care el se încadra spiritual în lumea în care a trăit.

Datorită curentului artistic al artei brâncovenesti, el rămâne un bun model privind construcțiile sale laice și religioase, în primul rând prin aprecierea și realizarea chibzuită, ducerea până la capăt a investițiilor, dar și prin calitatea lor, acestea reprezentând nu doar clădiri destinate unor obiective clare, ci și realizări care să poată rezista vremurilor și care, totodată, să reflecte opera de artă în integralitatea ei. De admirat este și capacitatea sa de a alege locul unde și-a ridicat aceste construcții ce aveau să-l imortalizeze (mai ales Mănăstirea Hurezi și palatul de la Mogoșoaia). „Prințul aurului” și-a destinat o parte însemnată a averii acestor monumente care-l reprezintă până astăzi, după trei veacuri, pe el și curentul artistic pe care l-a patronat cu înțelegere și neasemuită dărnicie, provocându-ne o mare admirație postumă.

Ctitor credincios

Extraordinar constructor, în sensul propriu al cuvântului, Brâncoveanu și-a dat seama că viața omenească este efemeră și a înțeles că orice înălțare a unui edificiu, mai ales dacă este realizat cu trâinicie, reprezintă prelungirea unei existențe omenești cu veacuri dincolo de clipele trecătoare ale unei vieți.

Mare boier și moștenitor al unei uriașe averi, Constantin Vodă a căutat să folosească orice prilej pentru a construi și pentru a înzestra satele cu biserici, mănăstiri și curți. Astfel, istoricii consemnează 24 de biserici zidite din temelii sau rezidite și înfrumusețate de dânsul în tot cuprinsul Țării Românești, dintre care cinci în București, palatele și bisericile de la Potlogi (1658) și Mogoșoaia (1688) – construite înainte de a ajunge domn –, Mănăstirea Hurezi (1697), cu schiturile Sfinții Apostoli, Sfântul Ștefan și Sf. Ioan Botezătorul, bolnița Mănăstirii Mamu, biserica și paraclisul de la Mănăstirea Brâncoveni, precum și bisericile Sfântului Ioan Grecesc, Sfântul Sava, Sfântul Gheorghe – Nou (1707) și Doicești. A mai refăcut Cozia, Arnău, Strehaia, Sadova, Gura Motrului, Dintr-un Lemn, Argeș, Dealu, Snagov, Biserica Domnească și Sfântul Dumitru din Târgoviște.

Sfântul Constantin Brâncoveanu, însă, a ctitorit sau rezedat biserici și în Ardeal și în Răsăritul dreptmăritor: la Făgăraș (1698), Sâmbăta de Sus (1701), Ocna Sibiului (1697) și Panaghia în Constantinopol (1699), Panaghia Camariotissa din Insula Halki, Schimbarea la Față din Insula Proti (1703), Sumela, lângă Trebizonda, Sfânta Ecaterina din Muntele Sinai (1700), precum și paraclisul și trapeza Mănăstirii Sfântul Pavel din Muntele Athos. În plus, a dăruit aceste sfinte locașuri cu bani, veșminte, odoare, cărți și manuscrise. Mănăstirii Hurezi i-a dăruit o frumoasă bibliotecă, iar la Mănăstirea Sfântul Sava din București a deschis una din cele mai vestite școli ale Europei de Est – Academia Domnească, cu predare în limba greacă veche și latină

(va urma)

Pr. Cosmin Constantin Dorobăț
Parohia „Sfinții Martiri Brâncoveni” Craiova

Învierea fiicei lui Iair

În această zi de duminică, Sfânta Biserica a rânduit să se citească o pericopă evanghelică în cadrul căreia e vorba despre una dintre învierile pe care le-a făcut Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Multe minuni a săvârșit Hristos. A înmulțit pâinile, a vindecat bolnavi de boli incurabile, a potolit furtuna etc. Cea mai mare minune a Sa e învierea Sa din morți. Însă, înainte de a realiza acest unic eveniment în istoria omenirii, El a înviat alți trei oameni, la rândul său. El a înviat pe fiul unei văduve, pe Lazăr și pe fiica lui Iair. Azi, vom vorbi despre ultima înviere din această listă. Când vorbim despre înviere, pentru unii, acest termen pare să fie unul imaginar. Aceștia întreabă dacă s-a arătat cineva înviat în zilele noastre? Însă, acesta nu poate să fie un argument. Dacă la istorie, am învățat despre atât de multe evenimente, înseamnă că acestea nu s-au întâmplat? E drept că învierea reprezintă un lucru total neobișnuit. Însă, faptul că există atât de mulți martiri care au murit, crezând în învierea trupurilor, reprezintă o dovadă clară care să confirme existența învierii. Cine ar fi dispus să moară pentru o minciună? E ușor să zici că după moarte se termină totul. Însă, dacă ar fi așa, ce sens ar mai avea viața? Omului îi e teamă de moarte. Însă, nu se teme de ea fiindu-i frică de pedeapsa veșnică. El se întristează fiindcă se desparte de cele trecătoare. Ce slabi suntem!

Învierea fiicei lui Iair prezintă mai întâi un episod din viața unei familii. Ce durere mai mare poate să fie pentru un părinte să-și vadă copilul de 12 ani mort? Acest copil avea viitorul în față. Atunci când un om își pierde un părinte, acesta mai poate să accepte acest lucru. Biologic, e firesc ca omul mult mai bătrân să moară înaintea celui mai tânăr. Invers, e un lucru de neacceptat. Totuși, putem să ne întrebăm de ce un copil ar putea să moară la o asemenea vârstă? Ce păcate mari ar fi putut să facă acesta până la acea vârstă? E drept să moară un copil pentru păcatele părinților săi, în schimb? Omenește, e imposibil să fim de acord cu acest lucru. Și totuși, de ce Dumnezeu acceptă asemenea momente în viața omului?

Versetul „Și toți plângeau și se tânguiau pentru ea” (Lc. 8, 52) subliniază durerea enormă a oamenilor pentru moartea unui om. Un părinte simte mult mai mult pentru copilul său decât ar simți pentru el. De multe ori poate să fie vorba și de atenția pe care și-o acordă părinții lor înșiși când sunt tineri. Genetic, pot să se transmită numeroase boli de la părinți.

Replica imediată a Mântuitorului „Nu plângeți; n-a murit, ci doarme” pare una de neînțeles. Una e ca un om să doarmă, deci să respire, ci alta e ca un om să moară, și deci să nu mai miște deloc. Însă, aceste cuvinte au un puternic înțeles teologic. Moartea nu reprezintă sfârșitul existenței umane. Ea e doar acel somn pe care îl face trupul uman până la învierea sa. De aceea, vorbim despre marea sărbătoare a Adormirii Maicii Domnului și nu despre moartea ei. E drept că nici n-ar suna frumos ultima formulare, dar nici măcar corectă n-ar fi.

Însă, continuarea reprezintă modul de înțelegere a cuvintelor Mântuitorului de către ceilalți din jurul Său: „Și râdeau de El, știind că a murit.” (v. 53). E adevărat că natural așa am fi fost și noi tentați să ne fi comportat. Însă, a nu crede în posibilitatea învierii reprezintă cea mai mare pierdere pentru orice om. Ca să parafrăzăm sub o altă formă un filozof, putem să spunem următoarele idei. Dacă învierea n-ar exista, și tu nu crezi în ea, n-ai pierdut nimic.

Dacă învierea n-ar exista, și tu crezi în ea, n-ai ce să pierzi. Însă, dacă învierea există, și tu nu crezi în ea atunci ai pierdut totul. Iar, dacă învierea există, iar tu crezi în ea, atunci ai câștigat totul. Însă, după înviere, răsul a fost preschimbat în uimire: „Și au rămas uimiți părinții ei” (v. 54). Oare ce bucurie mai mare ar fi putut să fi existat pentru acei părinți în aceea zi? De fapt, aceasta ar trebui să fie cea mai mare bucurie din viața unui om. Viața reprezintă motivul suprem de a fi bucurioși. Ne plângem că nu suntem bogați ca alții. Că ei își permit lucruri scumpe. Însă, uităm tocmai de esența vieții. Ce folos au toate din lumea aceasta, dacă omul le poate pierde într-o clipă? Ce urât din partea noastră, că suntem nemulțumiți. Dacă am da nas în nas cu un părinte care și-a pierdut copilul, oare am mai putea să avem aceeași atitudine? Pe moment, ne-am gândi și noi puțin la suferința acestui om. Însă, după aceea, imediat am uita. Și foarte ușor ne-am întoarce la vechea noastră stare de tristețe.

Există oameni care trăiesc ca și cum ar fi nemuritori, deși, știu că vor muri într-o zi. Ne facem planuri mari de viitor. Ne luăm de la bancă împrumut pentru 30 de ani ca să ne cumpărăm o casă. Și apoi, muncim 30 de ani cât mai mult doar ca să ne achităm datoria la bancă. Din această cauză, uităm de suflet. Zicem că suntem tineri. Că mulți oameni trăiesc foarte mulți ani. E adevărat acest lucru. Însă, din păcate, sunt și oameni care mor de tineri. Și apoi, la ce folos toată munca de

o viață? Acum, nu zice nimeni să nu facem nimic. Dar să nu mai amânăm pocăința. Să nu mai zicem că vom avea timp de pocăință. Studentul măcar știe exact ziua când va avea examen și poate să mai aibă o scuză că are timp să se pregătească pentru examen. Însă, judecata lui Dumnezeu poate să vină în orice moment. Iar scuza că nu mă așteptam să mi se întâmple mie asta, nu merge. Faptul că toți oamenii vor învia nu duce la garanția mântuirii. E normal că unii vor învia pentru răsplată și alții pentru pedeapsă. Dacă atunci când dai examen de admitere la o facultate, dacă nu intri, mai ai posibilitatea de a da acel examen și anul următor, cel puțin, în schimb, înaintea lui Dumnezeu, omul nu mai poate să mai dea restanță după moarte. Chiar dacă prin pomenirile care i se fac omului după moarte, mai există posibilitatea de îndurare a lui Dumnezeu, totuși, nu trebuie să ne culcăm pe o ureche că merge și așa. De ce să ne putem speranța în alte persoane, în primul rând? De ce să nu facem pentru noi ceea ce pot să facă alții pentru noi, în al doilea rând? Dacă ne amintim de înviere doar de Paști, ce am făcut? Dacă vom crede în înviere în fiecare moment, viața noastră se va schimba, cu siguranță. Am văzut cât de ușor a putut să se schimbe viața unor oameni în câteva momente. Cea mai bună afacere e cea cu mântuirea sufletului. Îți dăruiește viața aceasta ca să dobândești veșnicia. Renunță la un ban pentru a ajunge cel mai bogat om din lume. În schimb, oamenii fac exact pe dos cea mai greșită afacere. Renunță la totul pentru a obține nimic. E normal să renunți la o bogăție infinită ca să primești un lucru cu împrumut, pe care oricum într-o bună zi l-ai pierde, fără doar și poate? Pentru unii, se pare că e normal.

Dumnezeu să ne lumineze mintea să aplicăm ceea ce astăzi am învățat. Amin.

Prof. Ionuț-Cătălin Popescu
(reflecție la Duminica a XXIV-a după Rusalii,
Sf. Ev. Luca 8, 41-56, 29 octombrie)
Sursă foto: Sf. Evanghelie